Piotr, rei de Peralada

Piotr Beczala i Erika Grimaldi, divendres a Peralada, amb el director Marc Piollet Foto: SHOOTING - MIQUEL GONZ LEZ.

El polonès Piotr Beczala (1966), considerat un dels millors tenors del món, ja va actuar l'estiu passat en el marc més íntim de l'església del Carme de Peralada. Posteriorment va obrir les temporades de dos temples operístics, la del Metropolitan de Nova York amb Eugene Onegin, de Txaikovski, i la de la Scala de Milà amb La traviata, de Verdi, on el cantant va ser esbroncat pel sector més temperamental del públic i, com a reacció no menys visceral, va dir que només tornaria a Itàlia "de vacances". Beczala és una força de la natura que, en plena maduresa artística després de més de vint anys de carrera, té un actiu club internacional de fans amb presència a Facebook, incondicionals més fidels que les admiradores de One Direction que el segueixen per tot el món –a Peralada hi havia divendres alguns beczalians nord-americans– i un prestigi a prova de bombes i d'esbroncades que li permet actuar aquest estiu a Salzburg o en un creuer de luxe, com ho farà al setembre, i sortir indemne i triomfant de qualsevol circumstància.

Amb aquestes credencials, Piotr Beczala va obrir divendres la 28a edició del Festival Castell de Peralada amb una gala lírica condemnada a l'èxit, tant pel repertori –gairebé un grans èxits de l'òpera romàntica italiana i francesa– com pels intèrprets, amb l'Orquestra de Cadaqués conduïda pel visceral i extravertit director parisenc Marc Piollet i la soprano italiana Erika Grimaldi (1980), que per la força del destí i l'embaràs de la inicialment anunciada Sonya Yoncheva va fer divendres a Peralada el seu debut a l'Estat espanyol, adaptant-se bé al programa dissenyat per Beczala, prou generós per compartir protagonisme amb la seva jove partenaire.

Des del primer moment, el públic va manifestar el seu entusiasme per Beczala, que va obrir la nit amb una ària de Lucia di Lammermoor, de Donizetti, competint enèrgicament amb una tramuntava entestada a crear la seva pròpia simfonia amb els frondosos arbres del parc del castell. Grimaldi va continuar amb Rossini (Guglielmo Tell) per donar pas tot seguit a Beczala i a Verdi (Un ballo in maschera). Després de l'evocador i cinematogràfic (Toro salvaje, El padrino III) intermezzo simfònic de la Cavalleria rusticana, de Mascagni, els dos cantants van tornar a l'escenari per encarar la recta final de la primera part amb algunes de les àries i duets més cèlebres de La bohème, de Puccini, indubtablement una aposta segura.

El compositor francès Charles Gounod va ser el gran protagonista de la segona part, que va començar amb l'efusiu cant a l'amor de Romeu/Beczala (Roméo et Juliette) i, després que Grimaldi es transmutés en la turmentada reina consort Anna Bolena, de Donizetti, el duet va tornar a encarnar els amants de Verona, a través de la partitura de Gounod. El tenor va prestar la seva veu al Werther, de Massenet, abans que l'orquestra interpretés el Vals del Faust, de Gounod. Per acabar, Beczala va fer una incursió en Meyerbeer (L'Africaine) i Grimaldi en Verdi (Il corsaro), per acomiadar-se junts amb l'apropiat Il se fait tard... adieu!, de Faust.

A quarts d'una de la matinada, una gran ovació de mans i peus va obtenir dos bisos:Lippen schweigen, deLa vídua alegre, de Franz Lehár –amb els dos cantants ballant, com els enamorats Danilo i Hanna– i el jovial i sempre efectiu brindis de La traviata, de Verdi, per culminar la gran festa operística que ja ha fet pujar Piotr Beczala al panteó líric del Festival Castell de Peralada.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/760380-piotr-rei-de-peralada.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui